

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1774

XXI. 5. Vitam actiuam contemplatiuae praeferendam esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51003)

ΛΟΓΟΣ ΚΑ΄.

Τίς ἀμείνων βίος, ὁ πρακτικός, ἢ ὁ θεωρητικός;
ὅτι ὁ πρακτικός ^s.

Χαλεπὸν εὐρεῖν ἀκριβῆ βίον, ὥσπερ καὶ ἄνδρα· ἀλλὰ παντὶ ἀνακέκραται ἔνδειά τις πρὸς τὸ ἀκρῶς καλὸν, καὶ πλεονεκτεῖ ἕτερος ἕτερον, ὅτῳ ἂν ἐλάττω τὰ ἐνδέοντα ἦ. Καὶ ἴδοις ἂν τὸν μὲν γεωργικὸν ^t μακαρίζοντα τῆς ἀσικῆς, ὡς συνόντας βίῳ χαρίζοντι καὶ ἀνθρῶ· τῆς δὲ ἀπὸ τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν δικαστηρίων, καὶ τῆς πάνυ ἐν αὐτοῖς εὐδοκίμης, ὀδυρομένης τὰ αὐτῶν ^u, καὶ εὐχομένης ἐπὶ σκαπάνῃ βιώναι, καὶ

DISSERT. XXI.

Vitam actiuam contemplatiuae praeferendam esse.

Difficile est inuenire vitam yndequaque perfectam, sicut et hominem: nullam enim facile dixeris, cui non desit aliquid ad perfectionem summam; semperque ea potior dicenda est reliquis, cui quam minimum deest. Sic urbanorum felicitatem praedicat agricola, quod iucundam hilaremque vitam agant; contra qui in concionibus et iudiciis versantur, magna-que in iis auctoritate pollent, sortem deplorant suam, neque aliud, quam cum rastris, paruoque rem habere rusculo optant.

DISSERT. XXI. vulgo V.

^s Τίς ἀμείνων βίος, ὁ πρακτικός, ἢ ὁ θεωρητικός; ὅτι ὁ πρακτικός.] Huiusce Dissertationis lemma sic concipiunt Reg. et Harleian. Vulgo, ὅτι ὁ πρακτικός βίος ἀμείνων τῷ θεωρητικῷ.

Sectio 4.

^t Καὶ ἴδοις ἂν τὸν μὲν γεωργικόν.] Equidem suspicor nostrum, cum Dissertationis huiusce principium scriberet, in animo habuisse Flacci locum, qui legitur lib. I. Serm. I. 4. seq. nam eandem rem vterque agit, ea-

dem vtroque dantur exempla, et inter easdem personas instituitur comparatio; quae puro puto casui tribuenda non videntur. Hoc idem post me notauit V. C. Ioan. Ienius in Ferc. Litter. pag. 14. Non dissimilia sunt, quae dicit Himerius apud Photium cod. CCXLIII. col. 2033.

^u ὀδυρομένης τὰ αὐτῶν.] Scribendum, τὰ αὐτῶν. et pro ἐν αὐτοῖς εὐδοκίμης, dubitavi an forte legendum ἐν αὐτοῖς, quia de rebus urbanis sermo fit: et paullo

γηδίω σμικρῶ. Ἀκρόση δὲ τῷ μὲν στρατιωτικῷ τὸν εἰρη-
νικὸν εὐδαιμονίζοντος, τῷ δὲ ἐν εἰρήνῃ τὸν στρατιωτικὸν
τεθνηπότος. Καὶ εἴ τις θεῶν, ὡσπερ ἐν δράματι ὑπο-
κριτὰς, ἀποδύσας ἕκαστον τῷ παρόντος βίῃ καὶ σχήμα-
τος μεταμφιέσει τὰ τῷ πλησίον, αὐθις αὐτοὶ οἱ αὐτοὶ
ἐκεῖνοι ποθήσασιν μὲν τὰ πρότερα, ὀδυρῶνται δὲ τὰ
παρόντα. Οὕτω δυσάρεσόν τι ἐστὶν ὁ ἀνθρώπος κομιδῆ,
καὶ φιλαίτιον, καὶ δεινῶς δύσκολον, καὶ ἔδεν τῶν
αὐτῶ ἀσπάζεται *.

β'. Καὶ τὰς μὲν τῶν πολλῶν ὀρέξεις τε καὶ δυσαρνή-
σεις τίχρη σκοπεῖν; ἢ μᾶλλον ἢ τὰς τῶν θερημάτων τῶν
δὲ ἐν φιλοσοφίᾳ γ καὶ πάνυ ἂν τις ἢ μέμφαιτο, ἢ οἰκτεί-
ραι, οἰκομῶντες ἐπὶ φρονήσει, καὶ τέχνῃ βίῃ, καὶ ἐπισήμη

tant. Militem audies vitam pacificam laudibus in coelum
efferre; eum contra, qui non est expertus bellum, militarem
admirari. Quod si Deus aliquis singulis vitam, quam agunt,
praesentisque conditionis habitum (vt in scena fieri solet)
exuat, quaeque nunc aliorum sunt, pro iis inducat; nihilo-
minus ipsi illi priora optabunt iterum, praesentia contra de-
plorabunt. Ita nihil est, quod facile probent homines; quin
contra queruli semper et morosi vitam transigunt, nec, quae
propria illis fors esse voluit, amplectuntur.

2. Et vulgi quidem vota ac fastidia nihil necesse est re-
ferre; non magis, quam pecudum aut brutorum, mehercule:
ipfos vero philosophos merito acceuses, ac infelices iudices;
qui cum nihil aliud iactent, quam prudentiam, recte viuendi
modum,

paullo ante ὅσα pro ὅτω. haec, vt
non sunt extoto necessaria, ita
mentionem forte non indigna. M.

α ἔδεν τῶν αὐτῶ ἀσπάζεται.]
Codices τὰ αὐτῶ. Rescribe, καὶ
[ἔδεις] τὰ αὐτῶ ἀσπάζεται.

Sectio β'.

γ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ] Id est,
φιλοσόφως vel φιλοσοφῶντας: sic
τῶ ἐν εἰρήνῃ, paullo ante, id est

εἰρημικῶ, qui non est miles. IX. 7.
ἕκαστοι τῶν ἐν ταῖς τέχναις, est,
τῶν τεχνικῶν, vel τεχνιτῶν. Aelia-
nus IX. 4. Πολυκράτης ὁ Σάμιος
ἐν μέσαις ἦν, id est, μισθολογίας, mi-
sis operam nauabat. Sophocles
Oed. Tyr. 570. τὸτ' ἐν ὁ μόν-
τις ἔτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; An tunc
iste uates exercebat hanc artem?
Vide Diff. XXXVIII. 4. M.

α ἐγγεία

λόγῳ, ἔγω γε νῦν παύονται τασιάζοντες πρὸς αὐτὰς, καὶ πρὸς ἄλλας, καὶ ἀμφοιβητῶντες ποίῳ σχήματι βίῳ φέροντες αὐτὰς ἐγχειρίῃσιν. Ἄλλα ἂν ἀτεχνῶς εἰκόσσι κυβερνήταις παρεσκευασμένοις μὲν πρὸς πλῆν καλῶ μεγέθει ὀλκάδος, καὶ κατασκευῇ ὑγιεῖ, καὶ πλήθει ὀργάνων, καὶ ὑπηρεσιῶν ἀκριβεῖα, καὶ τέχνης ἀσφαλεία, καὶ ἔξματος συμμετρία. ἐν δὲ τῇ τῆ πλῆ χρεία πλανώμενοις, καὶ ἀπορῆσι πῆ τράπωνται, πολλῶν μὲν ὑποφαινομένων λιμένων, πάντων δὲ ἀπισθμένων. Τῶν μὲν ἐν ἄλλας εἰώμεν χαίρειν αὐτοῖς βίοις, τὸν μὲν ἐν ἡδονῇ τηκόμενον, τὸν δὲ ἐν γῆ πονέμενον, τὸν δὲ ἐν θαλάτῃ πλανώμενον, τὸν δὲ ἐν ὅπλοις μισθοφορῶντα, τὸν δὲ ἐν ἐκκλησίαις βοῶντα, τὸν δὲ ἐν δικαστηρίοις φερόμενον. Ὡσπερ δὲ ἐν ἀγῶνι σωμάτων οἱ μὲν ἀσθενεῖς καὶ παρὰ τὸ εἶκος ἐπιτολμήσαντες τῇ τῆ νικᾶν ἐλπίδι ταχὺ ἀπεῖπον, οἱ δὲ ἐφάμιλλοι ἀρετῇ μένισι

modum, vsumque rationis, nondum tamen sibi temperare possunt, quin secum, partim cum aliis rixentur, ac de vitae genere, quam ingressuri sint, contendunt. Qui idem mihi agere videntur, quod gubernatores solent, qui cum omnia, quae ad navigationem pertinent, diligenter praeparauerint, nauem maximam, apparatus firmissimum, instrumentorum copiam, nautarum obsequium, accuratam artis peritiam, aptumque saburrae onus: in ipsa tamen navigatione errant, nec satis quo eundem sit inueniunt; cum multos quidem portus videant, nullum tamen certum. Reliquos igitur cum sua viuendi ratione praetermittamus; quales sunt, qui in mediis voluptatibus liquefcunt, qui terram colunt, qui in mari errant, qui stipendia merentur, qui in concionibus clamant, qui in iudiciis volutantur. Quemadmodum in corporum certaminibus homines infirmi, et qui sola victoriae spe plus audent, quam oportet, cito deficiunt; at qui virtute freti in certamen descen-

ἂν ἐγχειρίῃσιν. Ἄλλα etc.] Haec ἀλλὰ ἀτεχνῶς εἰκόσσι etc. conmale distinguuntur. ita oportet: φέροντες αὐτὰς ἐγχειρίῃσιν, παύονται, ἀλλὰ εἰκόσσι. M.

καὶ καρτεροῦσι, καὶ διαγωνίζονται περὶ τῆς νίκης· ἴτω
 κὰν τῇ τῶν βίων ἀγωνία οἱ μὲν ἄλλοι ἡμῖν ἐκκηρυχθέν-
 τες τε καὶ ἀπαγορεύσαντες οἰχέσθωσαν· ὁ δὲ θεωρη-
 τικὸς καὶ ὁ πρακτικὸς, ἐφαιμίλλω ὄντε ^a καὶ ἀμφισβη-
 τησίμω, δεῦρο ἰόντων ἀγωνισμένω τανῦν τῷ λόγῳ.
 Πότερος τοίνυν πρότερος ἡμῖν τοῖς δικασαῖς τὰ αὐτῶ
 δίεσιν; Ἐγὼ μὲν οἶμαι, ὅτι ὁ πρακτικὸς· θαρσαλέος
 γάρ, καὶ ἰτητικώτερος, καὶ ἐθὰς ὀμιλεῖν τοῖς πολλοῖς.

γ. λέγοι δὲ ᾧδε ^b. *ΕΙ ΤΙΣ ἡμᾶς παριόντας εἰς
 τὸν βίον, ὡσπερ ἄρχων πόλεως ἢ οἰκιστῆς, ἢκ εἶα βαδί-
 ζειν εἰς αὐτῶν πυλῶν, πρὶν πυθέσθαι τὸ ἐκάστῃ ἔργον^c, καὶ
 τίνα ἕκαστος ἤκει χρεῖαν εἰς κοινὸν φέρων τῇ πόλει.
 οἶμαι ἂν εἰπεῖν τὸν μὲν οἰκοδόμον, ὅτι λίθους ἐν τάξει

descendant, constanter perdurant, ac de victoria contendunt:
 ita in hoc vitae certamine reliquos omnes eiectos esse a nobis,
 et succubuisse putemus; solaque interea contemplativa inter
 se vita et activa, tanquam aemuli duo, et qui de victoria
 contendere debeant, rationis armis in praesentia concurrant.
 Utra ergo prior in hoc iudicio nostro causam suam agat?
 Certe activa, me iudice, vel quod praesentis animi sit, et
 confidentior; vel quod versari cum populo, meliusque
 vivere consueverit.

3. Quam ita causam suam agere fingamus. SI QVIS,
 ubi primum vitam hanc ingredimur singuli mortalium, quasi
 imperator urbis aut conditor, nascentes exciperet, qui pedem
 inferre portis non permetteret, priusquam, quod vel opus,
 vel quam in commune reipublicae bonum utilitatem conferre
 possint singuli, audisset e nobis: eos, qui domos aedificant,
 responsuros arbitrator, suum esse lapides componere, atque ex
 iis

^a ὁ δὲ θεωρητικὸς καὶ ὁ πρακτι-
 κός, ἐφαιμίλλω ὄντε] Nostri codi-
 ces exhibent, οἱ δὲ θεωρητικοῖς
 ἐφαιμίλλω ὄντε. Corrupte qui-
 dem, nisi fallor: nam sana
 prorsus videtur recepta lectio,
 eamque in sua Paccius expref-
 sit versione.

Sectio β'.

^b λέγοι [δὲ] ᾧδε] Sic Regi-
 quem sequimur. Harleian. λέγει
 ᾧδε. Vulgo λέγοι [δ' ἂν] ᾧδε.
^c πρὶν πυθέσθαι τὸ [ἐκάστῃ] ἔρ-
 γον,] Uterque codex ἐκάστῃ
 Lege πρὶν πυθέσθαι [τὶ ἐκάστῃ]
 ἔργον.

α εὖ

διὰ τέχνης ἀερόσας, πρὸς τε χειμῶνα καὶ θάλπος ἀποχερῶντα μηχανήσεται τοῖς οἰκῶσιν ἐρύματα· τὸν δὲ ὑφαντὴν, ὅτι μίτοις καὶ σημονίοις σὺν ὕφει ἐσθήματα ἐργασάμενος ^d σκέπην ὀμβρῶν ποιεῖ καὶ εὐσχημοσύνην τοῖς σώμασι· τέκτων δὲ ἀροτρον φήσκει, ἢ σκίμποδα, ἢ τι ἄλλο τῶν ὅσα ἡ τέχνη παρέχει, ξυνεισφέρειν καὶ ὁ χαλκεύς, ὅσα χαλκῶς ἢ σιδήρεω δέεται πολεμιστήριά τε καὶ εἰρηναῖα τῆς τέχνης ἔργα. Καὶ ὅσα πρὸς ἡδονὴν δημιουργεῖται, καὶ ταῦτα ὡς τὸ εἶκος εἰσδέξεται ^e. γραφέας μὲν, καὶ δημιουργὸς ἀγαλμάτων, ἐπὶ εὐφροσύνη ὀφθαλμῶν· μυροπάλας δὲ καὶ ὀψοποιὸς, χυμῶν καὶ ὀσμῶν δημιουργὸς γενναίως· καὶ ὅσα ^f δι' αὐλημάτων ^g, ἢ δι' ὠδῆς, ἢ ψαλμάτων, ἢ χορῶν τὸ τερπνὸν μηχανῶνται τῇ ἀκοῇ. Ἢδὴ δέ τις

iis munimenta, quibus ab iniuria aestus frigorisque tuti esse possint homines, extruere; textores licio et subtemine vestes contexere, quae simul tegant et exornent corpora; faber lignarius aratrum se afferre dicet, aut grabatum, et si quid praeterea ab arte illius exspectatur; ferrarius, quaecunque ex aere, aut ferro, tam belli, quam pacis tempore solent fieri. Etiam illa, quae voluptatis tantum causa fiunt, ut verisimile est, admittentur: quo in genere pictores statuariosque pono, quorum ars oculos oblectat; quibus unguentarios adde coquosque, qui odores venditant ac succos; tum quotquot vel tibis, vel cantu, vel tripudiis, aurium student voluptati. Sed

^d σὺν ὕφει ἐσθήματα ἐργασάμενος] Forte, συνυφῆ ἐσθήματα, contextas vestes. M.

^e τέχνης ἔργα. Καὶ ὅσα πρὸς ἡδονὴν δημιουργεῖται, καὶ ταῦτα ὡς τὸ εἶκος εἰσδέξεται] Vulgo τέχνης ἔργα, καὶ ὅσα πρὸς ἡδονὴν δημιουργεῖται. Καὶ ταῦτα etc. quae quidem vitiosa distinctio Pacium fefellit. Sed vidit Hein-
sius, quo modo locus inter-

pungi debeat; eique nos, sensu volente, paruimus.

^f καὶ ὅσα] Lego καὶ ὅσοι, non enim τέχνη, sed τεχνίται denotantur.

^g καὶ ὅσα δι' αὐλημάτων] Scribendum ὅσα, ut ter in praecedentibus. Cl. Editor ὅσοι mavult. et ita quidem conieceram. sed verius alterum puto. M.

h ἐπὶ

καὶ ἐπὶ γελοῖς χρεῖα παρελεύσεται^h, καὶ ἄλλος ἐπὶ θαυμάτων, καὶ ἄλλος λόγων. Ὀμήρω δὲ καὶ τὸ τῆ Νηρέως κάλλος χώραν ἔσχεⁱ καὶ ταῦτα ἐν στρατοπέδῳ.

Sed et aliquis ut morionem, aliquis ut mirionem agat, aduocabitur, alius ut verbis delectet et sermonibus; sicut Homerus in mediis quoque castris Nerei formae locum dedit: adeo

ut

^h ἐπὶ γελοῖς χρεῖα [παρελεύσεται,] Vulgo παρακαλεύσεται, pro quo Stephanus reponit παρακληθήσεται, aduocabitur, accersetur. Nos ex Reg. et Harleian. veram lectionem Maximo reddidimus. Paulo post: Ἀσύμβολος δὲ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, [παρέρχεται] ἕδεις εἰς τὸν βίον. Et §. 4. Οὐκ ἀχρεῖος ἡμῖν ἕδ' ἐκ κηφῆν [παρέρχεται.] Vbi Scaliger et Heinsius frustra malunt παρεισέρχεται. Hesych. παρελθόντων, εἰσελθόντων. Euripidis Medea v. 1136.

• Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονή

• Σὺν πατρὶ, καὶ [παρῆλθε] νυμφικὰς δόμους.

Iterum v. 1275.

[Παρέλθω] δόμους· ἀρῆξαι φόνον
Δοκεῖ μοι τέκνοις.

Idem Hippolyto v. 108.

Χωρεῖτ', ὄπαδοι, καὶ [παρελθόντες] δόμους

Σίτων μέλεσθε.

Vbi suo officio male functi sunt interpretes. Sic παρελθεῖν εἰς τὰ βασίλεια dixit Plutarchus in Antonio p. 950. E. παρελθεῖν εἰς χωρίον, Iosephus Ant. Iud. lib. II. cap. XII. 1. et παρελθεῖν εἰς τὴν σκηνήν, lib. III. cap. XV. 1. Vide sis et lib. VII.

cap. II. 1. Aelianum cum alibi, tum Var. Hist. II. 13. XII. 39. XIII. 42. XIV. 49. et Concilii Antiocheni Canon XIII.

Ibid. χρεῖα παρακαλεύσεται] Ita erat in priori Edit. pro quo conieceram παρελεύσεται, ut infra, παρέρχεται ἕδεις εἰς τὸν βίον, et, κηφῆν παρέρχεται, confirmant Mss. M.

ⁱ καὶ, [τὸ] τῆ Νηρέως κάλλος [χώραν] ἔσχε,] Vulgo καὶ τῆ Νηρέως κάλλος [ώραν] ἔσχε. Nos τὸ Mss. Reg. et Harleian. debemus. At pulcher ille Graecus Nireus, non Nereus vocabatur. Homerus Iliad. v. 671.

Νιρέυς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγει
τρεις νῆας εἴσας,

Νιρέυς Ἀγλαΐης θ' υἷος, Ἰφαιόχοιο τ' ἄνακτος,

Νιρέυς, ὃς κάλλιπος ἀνὴρ ὑπὸ
Ἴλιον ἦλθε.

Euripides Iphig. in Aulide v. 204.

ἄμα δὲ Νι-

ρέα κάλλιπον Ἀχαιῶν.

Vide sis et Lucianum Dial. Mort. tom. I. p. 313. Sic igitur, licet refragentur codices, edidimus. At χώραν, non ὄραν, vel ὠραν, ut Harleian. exhibet, loci sensus flagitat; idque Stephanus olim monuit.

Seçtio

ἀσύμβολος δὲ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, παρέρχεται ἑδεῖς εἰς τὸν βίον· ἀλλ' ὁ μὲν χρεῖαν τινὰ παρεχόμενος, ὁ δὲ τέχνην, ὁ δὲ ἡδονήν. Εἶεν.

δ'. Εἰς τί τῶτων τὸ τῷ Φιλοσόφῳ ἔργον κατασησόμεθα; ὅτι μὲν γὰρ ἐκ ἀχρεΐος ἡμῖν ἑδὲ κηφὴν παρέρχεται, ἄνθρωπος δὲ ὢν ξύννομος καὶ συνεργάτης κοινῷ νόμῳ^κ, παντὶ δῆλον. Τί δὲ ἐστὶ ποτ' αὐτὸ τὸ τῆς^l κοινωρίας συμβόλαιον, καὶ πῶς τὰτῶμεν τὸν ἄνδρα; εἰς τὰς δημιεργὰς ὡς τὸν Τυχίον^m, εἰς τὰς ὀψοποιὰς ὡς

ut nemo sine vlla, quod dici solet, symbola in vitam hanc veniat; quin aut vsum aliquem, aut artem praebeat, aut voluptatem. Esto.

4. In quo horum opus philosophi ponemus? neque enim solum hunc sine vtilitate vlla tanquam fucum intrasse, sed vt sociale animal, et qui ad communem vitam aliquid conferre possit, non minus, quam reliqui, omnibus notum est. Quam ergo dicemus in hac societate adferri a philosopho symbolam? aut quo in ordine hunc virum ponemus? an inter operarios

Sectio δ'.

κ ξύννομος καὶ συνεργάτης κοινῷ νόμῳ.] Suspicor a Maximo fuisse κοινῷ νόμῳ. Supra IX. I. habuimus, nisi fallor, πόνῳ pro νόμῳ. nec scio quidem, quid sit συνεργάτης νόμῳ. M.

l τί δὲ ἐστὶ ποτ' αὐτὸ τὸ τῆς etc.] Mallem, τί δὲ ἐστὶ ποτ' αὐτῶν etc. quatenam igitur illi symbola (vel pactum) huius communio- nis? τί δὲ ἐστὶ ποτ' pro vtitatori τί δὲ ποτ' ἐστὶ. Caeterum συμβόλαιον, quod saepius est pactum, contractus, videtur hic poni pro σύμβολον, tessera, indicium; vel pro συμβολή, symbola. pro hac cepit Heinsius. et Noster quidem supra dixerat ἀσύμβολος, sine symbola; quae vox certe est a συμβολή, non a σύμ- Tom. I.

βολον. Pollux VIII. II. ad fin. habet συμβόλαιον χαρᾶς et φιλίας συμβόλαιον. quorum Hoc videtur poni pro σύμβολον, tessera vel pignus amicitiae; (quo sensu hanc phrasim inuenio in Testamento Gregorii Nazianzeni) vel, vt Salmasio placet, (De Modo Vsur. p. 425.) obligatio et conuentio: Istud vero, χαρᾶς συμβόλαιον, quid sit, fate- tur se nescire summus Iungermannus. Glossae Graeco-Lat. explicant συμβόλαιον per instru- mentum. Sensus huius loci certe postulat, vt accipiatur pro σύμβολον, nota, indicium: nisi potius ita scribendum sit. No- tanda haec significatio, et quae- renda exempla. M.

m ὡς τὸν Τυχίον.] Ita recte Ge Leopar.

Μίθαικον, εἰς τὰς εὐφραίνοντας ὡς φρυγίωνα^π, εἰς τὰς
 γελωτοποιεῖς ὡς φίλιππον, εἰς τὰς δημαγωγὰς ὡς
 κλέωνα^ο; ἢ ἄφυλος καὶ ἀνέσιος ἡμῖν ἀνὴρ πλανήσε-
 ται^ρ; Ἄλλ' ἐστὶ μὲν τι αὐτῷ ἔργον· ὃ, τι δὲ ἐστὶ τῆτο,
 ἔκ' ἴσμεν. Ἡσυχίαν ἄγω, Φησὶ, καὶ ἀνασκοπῶ πρὸς
 ἑμαυτὸν τὰ ὄντα, καὶ ἀληθείας ἐμπίπταμαι. Μακά-

eum Tychio, aut coquos cum Mithaeco, aut miriones cum
 Phrynione, aut ridiculos cum Philippo, aut populi principes
 cum Cleone? an vero solus hic sine tribu lareque, quod dici
 solet, vagabitur? Habet certe et ille opus suum; quanquam,
 quodnam id sit, ignoramus. Si ex ipso quaeras: otium, di-
 cet, ago, solusque mecum rerum naturam contemplor, mul-
 taque

Leopardus Emend. XVII. 2.

Vulgo ὡς τὸν τυχεῖον. Male.

Vide Homerum Iliad. ἡ. 220.

n εἰς τὰς ἐφοποιεῖς ὡς Μίθαι-
 κον, εἰς τὰς εὐφραίνοντας ὡς φρυ-
 γίωνα,] Mithaecus quidem sa-
 tis est notus, eiusque plus vice
 simplici meminit noster. Vide
 Dissert. IV. §. 5. et Diss. XXIII.
 §. 31. At quis sit φρυγίων hicce,
 dubium videtur. Phrynionem
 sane hominem libidinosum
 et prodigum memorant De-
 mosthenes aduers. Neaeram
 p. 521, seq. et Athenaeus lib.
 XIII. p. 593. Hic tamen in-
 ter τὰς εὐφραίνοντας numerari
 non potest. Paccius vertit
 Phrynionem, vt φρυγίωνα legerit.
 Et Phrynionem quidem statua-
 rium memorat Plinius H. N.
 lib. XXXIII. §. 19. Quin et
 Phrynonis alicuius meminit
 Pausanias V. 22. Erat etiam
 Phrynon pancratiastes, quem
 Pittacus retiarius singulari cer-
 tamine trucidauit. Vide Nic.
 Rigaltium ad Tertullianum de

Spectac. cap. XXV. Alium-
 que Phrynonem non praeter-
 eunt Harpocracion et Suidas.
 Vide sis et Scholiaften ad
 Aeschyli Eumen. v. 401. sed
 non videtur ad hunc locum
 facere. Forfan legendum Σώ-
 φρονα. Is Mimographus erat,
 cuius scripta Plato magni fecit.
 Vide G. I. Vossium Inst. Poet.
 II. 33. Possis etiam scribere
 Σανυριώνα, de quo scholiaften ad
 Euripidis Orest. v. 279. et
 Pearsonius Vind. Ignat. part. II.
 cap. I.

ο εἰς τὰς γελωτοποιεῖς ὡς φίλιπ-
 πον, εἰς τὰς δημαγωγὰς ὡς κλέω-
 να,] Notissimus est ex Aristo-
 phane, Thucydide, Suida, et
 aliis Demagogus iste Cleon.
 De Philippo vero γελωτοποιῶ
 vide Xenophontis Sympos.
 cap. I. II, 15. III. II. IV. 50.

ρ ἀνέσιος ἡμῖν ἀνὴρ πλανήσε-
 ται,] Recte scribendi ratio po-
 stulat ὃ ἀνὴρ, vir iste, de quo lo-
 quimur: vt paullo ante, πῶ τῆτο
 ταμεν τὸν ἄνδρα; M.

g Μακά-

ριος τῆς πολλῆς σχολῆς· σύ μοι δοκεῖς καὶ νεὸς ἐπιβὰς⁹ μὴ ὅτι κυβερνήτης γενέσθαι, ἀλλ' ἔδὲ ἐρέτης, ἔδὲ τις τῶν διαθεόντων καὶ ξυνεπιλαμβανόντων τῇ σωτηρίᾳ τῆς νεὸς, ἀλλ' ἔδὲ ἐπιβάτης εὐκίνητος, οἷος ἢ καλωδίς ἐπιλαβέσθαι, ἢ προσάψασθαι κώπης ἐν γαλήνῃ· ἀλλὰ τις τῶν εἰκῆ κειμένων καὶ Φερομένων, αὐτὸ τῆτο, ἄχθος νεὸς. Ἡ οἷει ἤττόν τι δεῖσθαι πόλιν τῶν συλληφομένων αὐτῇ πρὸς τὴν σωτηρίαν¹, ἢ ναῦν ἐν θαλάττῃ; καὶ πολὺ γε, οἶμαι, μᾶλλον ἐν γῆ· εἰ μὲν ὀλίγον τὸ ἐνεργόν², ὁ δὲ φόρτος πολὺς. Πόλις δὲ³

taque veritate me pascō. Nae tu beatus es cum hoc otio tuo, o noster: siquidem si nauem conscendisses, quantum intelligo, non tantum non gubernatoris, sed ne remigis quidem fungi velles munere; imo nec iuvare eos, qui discurrunt, et aliquid ad salutem nauis conferunt; nec saltem agiles vectores imitari, qui quamuis nautae non sint, interdum tamen aut rudentem tangunt, aut, si magna fit tranquillitas, remum in manus sumunt: verum ex eorum numero, qui sine vllō vsu iacent et vehuntur, nihil aliud, quam pondus, quod dici solet, nauis. Nisi forte existimes, minus auxilio egere urbem in terra, vt tueri se possit, quam nauem in mari: multo magis illa in terra, vt arbitror, in qua pauci sunt, qui aliquid agunt, cum sarcina sit maxima. Adde, quod vrbs quiddam e diuer-

⁹ Μακάριος τῆς πολλῆς σχολῆς· σύ μοι δοκεῖς καὶ νεὸς ἐπιβὰς] Vulgo, Μακάριος τῆς πολλῆς σχολῆς σύ μοι δοκεῖς, καὶ νεὸς ἐπιβὰς. Veram distinctionem nos ex Harleian. posuimus. Quin et Heinsius olim notauit locum sic, vt fecimus, interpungi debere. ¹ τῶν συλληφομένων αὐτῇ πρὸς τὴν σωτηρίαν,] Heinsius legit τῶν συλληφομένων αὐτῇ [ἐν γῆ] πρὸς τὴν σωτηρίαν, quia noster adiicit, ναῦν ἐν [θαλάττῃ]; καὶ πολὺ γε οἶμαι μᾶλλον [ἐν γῆ]. Mihi tamen integra videtur

sententia, licet illud additamentum cum Mss. recusemus.

² εἰ μὲν ὀλίγον τὸ ἐνεργόν,] Reg. et Harleian. εἰ μὲν [γὰρ] ὀλίγον τὸ ἐνεργόν. Fidens repono, ἐκεῖ (scilicet in naue) μὲν [γὰρ] ὀλίγον τὸ ἐνεργόν.

³ καὶ πολὺ γε, οἶμαι, μᾶλλον ἐν γῆ· εἰ μὲν ὀλίγον τὸ ἐνεργόν, ὁ δὲ φόρτος πολὺς. Πόλις δὲ etc.] Haec sunt falsissima, et directe contra mentem Auctoris. comparat Maximus Ciuitatem cum Naui; et dicit: Putasne, Ciuitatem minus indigere auxilio ad

ἔστι πρᾶγμα ἀνακεκραμένον ἐκ πάντων ξυνεργατῶν
καθάπερ καὶ ἡ τῆ σῶματος χρεία, πολυμερῆς τε ἴσα
καὶ πολυδεής, σώζεται τῇ συντελείᾳ τῶν μερῶν πρὸς
τὴν ὑπηρεσίαν τῆ ὄλα, φέρουσι πόδες, ἐργάζονται
χεῖρες, ὀρῶσιν ὀφθαλμοί, ἀκῶσιν ἀκοαί, καὶ τᾶλλα,
ἵνα μὴ διατερίβω λέγων.

ἔ. εἰ δὲ θελήσῃ λογοποιὸς φρυξῆ μῦθον πλάτ-
τειν, ὅτι ἄρα δυσχεράνας ὁ πῆς τῶ ἄλλω σώματι, καὶ
ἀπαγορεύσας πρὸς τὸν κάματον, φέρων καὶ αἰωρῶν
μετέωρον τασῆτον ἄχθος, σχολὴν ἄγειν καὶ ἡσυχίαν

e diuerforum subsidiis compositum est et conflatum: sicut cor-
poris ratio diuerfas habet partes, neque paucis eget, quae
dum singulae aliquid ad obsequium totius conferunt, totum
feruatur; sustinent pedes, operantur manus, vident oculi,
audiunt aures, atque ita deinceps, ne sim prolixior.

5. Iam ponamus, a Phrygio illo fabulatore fingi fabulam,
in qua pes introducatur, qui reliquis corporis partibus suc-
censeat, negetque, se labori amplius suppeditare posse, tan-
toque oneri ferendo esse diutius, ideoque otiosi in posterum
velle;

sui conseruationem, quam Na-
uem in mari? immo indiget
multo magis. nam in Naui,
qui agunt, PAUCI numero sunt,
neque opus eius (φόρτος) magnum
est, vel, magni valoris: Ciuitas
vero est res composita ex OMNI-
BUS cooperantibus. Graeca
igitur ita lego et distingo:
Ἡ οἷσι ἡττόν τι δεῖσθαι πόλιν τῶν
συλληψομένων αὐτῇ πρὸς τὴν σωτη-
ρίαν, ἢ ναῦν ἐν θαλάττῃ; καὶ πο-
λύ γε, οἶμον, μάλλον· ἐκεῖ μὲν γὰρ
ὀλίγον τὸ ἐνεργόν, εἰδ' ὁ φόρτος πο-
λύς· πόλις δὲ ἐστὶ πρᾶγμα etc.
Addidi vocem γὰρ ante ὀλίγον.
et ea quidem, sensu saluo, ab-
esse potest: sed quicumque

Maximo aduetus sit, non du-
bitabit, quin ille eam ibi
posuerit. Heinsius inserit ἐν
γῆ post αὐτῆ, vt opponatur ἐν
θαλάττῃ· quod rotundiorē
sententiam efficiet: non tamen
omnino necessarium videtur.
sed ἐν γῆ in secundo loco, post
μάλλον, nequaquam stare potest,
Mox, post τῆ ὄλα, pone ὑπο-
σηγμῆν. Video iam Mss. ad-
dere γὰρ· et Cl. Editorem
coniicere ἐκεῖ pro εἰ. ego, pro
ἐν γῆ εἰ. M.

Sectio ἔ.

ἢ λογοποιὸς φρυξῆ] Aesopus.
Similis est Apelopus Menenii
Agrippae. Vide Liniū II. 32.
x τασῆτον

ἐπανείλετο· ἢ αὖ τῶ γομφίῳ ὡς ἀλῆντε καὶ ἐργαζο-
 μένω τροφὴν τοσάτω ὄχλῳ σαρκῶν *· κατὰ ἔροντο ἀπει-
 παμένῳ τὸ ἔργον τὸ αὐτῶν σκοπεῖν· εἰ ταῦτα ἅμα
 γίγνοιτο γ, τί ἄλλο ἢ φθαρήσεται ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ
 μύθῳ; τοῖσδε ἀμέλει ἐστὶ τὸ περὶ τὴν κοινωνίαν τὴν πο-
 λιτικὴν γιγνόμενον· εἰ γὰρ ἐθελήσῃ ἕκαστος ὄκνω τῆ
 πωλεῖν ^z ἀφέμενος τῆ παράγειν ^a, ἐπαναχωρεῖν ἐκ

velle; dentes vicissim molares cibum, qui tantae sufficiat tur-
 bae, molere se et praeparare posse: atque ita singulae inci-
 piant, neglecto opere suo, contemplationi vacare: quem
 alium fabulae finem expectas, quam ut homo moriatur? Eo-
 dem modo in communi hoc reipublicae corpore agitur; in
 quo, si singuli taedio laboris nihil reliquis suppeditent, sed
 abrupta

x τοσάτω ὄχλῳ [σαρκῶν.] Vul-
 go τοσάτω ὄχλῳ [ἀρκῶσαν.] Quae
 quidem lectio Stephani conie-
 cturae debetur; nam codex,
 quo usus est vir ille doctus, ha-
 bebatur ἀρκῶν, nec aliter Har-
 leian. at Reg. σαρκῶν, quod
 omnino verum. Veretur porro
 Stephanus, ne pro ὄχλῳ legen-
 dum sit ὄγκῳ. Sed inanis est
 ea suspicio: nam ὄχλον σαρκῶν
 pariter dixit Plato in Ti-
 maeo p. 545. E.

Ibid. τοσάτω ὄχλῳ σαρκῶν.]
 H. Stephanus coniecit ὄγκῳ. nil
 mutandum. Philo Iudaeus init.
 lib. Ὅτι ἀτρεπτον τὸ θεῖον, p. 198.
 ἐν πολυσχεδεῖ καὶ πολυμέρῳ ψυ-
 χῇ, ΣΑΡΚῶΝ ὈΧΛΟΝ, βαρύ-
 ταιεν ἄχθος, ἀνημμένη, quod
 ex Platone, nisi fallor, sum-
 tum. M.

γ εἰ ταῦτα ἅμα γίγνοιτο,]
 Scripsit Maximus ἅρα, igitur,
 non ἅμα. non enim est ad rem,

sive simul, sive diversis tempo-
 ribus, haec efficerentur: cum
 Homo ex uno quouis eorum
 periret. In verbis praecedentibus,
 τὸ ἔργον τὸ αὐτῶν σκοπεῖν,
 est, res suas agere; non, con-
 templationi vacare: idem quod
 τὰ αὐτῆ πράττειν Platoni II. de
 Republica. M.

z ὄκνω τῆ πωλεῖν,] Vulgo
 ὄκνω τῆ πωλεῖν, ac ita Reg. et
 Harleian. Stephanus reponit
 ὄκνω τῆ [πανεῖν,] quod in sua ver-
 sione Dan. Heinsius expressit.
 Mihi legendum videtur ὄκνω τῆ
 πωλεῖν, ut exhibebat Stephani
 Mss. Euripides Alcest. v. 30.

τί σὺ τῆδε [πολεῖς;]
 Vide modo Phauorinum.

a ἀφέμενος τῆ παράγειν] Ob-
 vium erat τῆ πράττειν ut mox,
 τῆ πράττειν ἐξισταμένων et sect. 7.
 εἰ μὲν ἔν τὸ πράττειν ἔργον ἦν
 ἀρετῆς, καλῶς εἶχε etc. et sect. 8.
 ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ πράττων. M.

τῆς κοινωρίας πρὸς τὴν αὐτῆ σχολῆν, τί κωλύοι διαλυθῆναι τὸ πᾶν καὶ φθαρῆναι; Ἡ τὰ μὲν ἰσχυρὰ τῶν οἰκοδομημάτων τῇ πρὸς ἄλληλα ξυννεύσει τῶν ἐν αὐτοῖς λίθων ^b ξυνδέεται καὶ ἔθηκε καὶ μένει, εἰ δὲ ἐξέλοις ἐτίθην τῆς ἀρμονίας, διαλύσεις τὸ πᾶν· τὸν δὲ ξύμπαντα βίον ἔχ' ἡγῆ τὴν σωτηρίαν ἔχειν ἐκ τῆς πρὸς ἑαυτὰ ξυννεύσεως τῶν ἐν αὐτῷ μερῶν ^c; Καὶ τῶν μὲν ἄλλων τῆ πρᾶτ' εἰν ἐξισταμένων ἕδεις λόγος· ἕδὲ γὰρ ὁ Θεοστίτης λειποτακτῶν ἐλύπησεν ἂν τὸ Ἑλληνικόν· ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ὁ μνήσας, καὶ ἐπὶ σκηνῆς ἀναπαυόμενος, καὶ δὲς αὐτὸν σχολῆν, καὶ κιθάρα, καὶ ᾠδῆν, ἀνέπλησε τὸ στρατόπεδον πολλῶν κακῶν· ἔ γὰρ παρόντος ὠφελίσθαι ὑπάρχει, ἀπόντος τῆ βλάπτεισθαι ἀνάγκη. Καὶ τὸ νῦν ^d ὁ Θεωρίαν, καὶ ἀλήθειαν, καὶ σχολῆν

abrupta societate quisque otiosi incipiat, quid obstabit, quominus totum pereat ac dissolvatur corpus? An arbitraris, firma aedificia, quamdiu inter se cohaerent lapides, vincula manere et consistere; sin minimum e tota compage tollas, tota dissolui: uniuersae vero vitae salutem non ex apta inter se partium commissione pendere? Praeterea, si alii cessare incipiant, nemo adhuc sentit; sicut Thersites discessu suo e castris Graecos non turbasset; Achilles contra, dum irascitur, dum in tentorio suo quiescit, dum otio, dum cithara et cantu animum oblectat suum, plurimis exercitum impleuit malis; cuius enim iuvare potest praesentia, illius nocere necessario debet absentia. Quis autem ille est, quem contempnari, quem

^b τῇ πρὸς [ἄλληλα] ξυννεύσει τῶν ἐν αὐτοῖς λίθων] Lego ἀλλήλας. Haec enim vox ad λίθους refertur.

Ibid. τῇ πρὸς ἄλληλα ξυννεύσει τῶν — λίθων] Grammatica vult, πρὸς ἀλλήλας, nempe, τῇ ξυννεύσει τῶν λίθων πρὸς ἀλλήλας, ad se invicem: ut mox, τῆς ξυννεύσεως τῶν μερῶν πρὸς ἑαυτά. M.

^c ἐκ τῆς πρὸς ἑαυτὰ [ξυννεύσεως] τῶν ἐν αὐτῷ μερῶν; Scribendum iubet Heinsius, et in utraque quidem editione, ξυνέσεως, nullo, prout arbitror, sensu. Forte voluit ξυνδέσεως. Fuerit tamen ita, necne, longe praestat codicum lectio.

^d Καὶ τὸ νῦν] Ita Mss. vulgo τανῦν.

ἀσπαζόμενος, τίς ἂν εἴη ἄλλος, ἢ ὁ Φρόνιμος, καὶ
 νῦν ἔχων; Ἄλλα τί ἔν; μὴ ὁ κυβερνητικώτατος ἐξίσα-
 ται τῆς αὐτῆς ἔδρας τοῖς ἀτεχνοτάτοις; καὶ ὁ στρατηγὸς
 ἐξίσταται ἑ τῆς ἀρχῆς τοῖς ἀναρχοτάτοις; τί δὲ καὶ τὴν
 ἀρχὴν σεμνὸν τὸ τάληθῆ εἰδέναι, καὶ τεταμιεῦσθαι ἐν
 τῇ ψυχῇ θησαυρὸν ἄγονον, καὶ ἀργὸν, καὶ ἀκαρπον,
 μηδὲν αὐτῆ ὀνήσασθαι μέλλοντα ἑ, μηδὲ ὠφελήσειν
 ἑτέροις; πλὴν εἰ μὴ καὶ ἀκοή καλὸν, ἵνα ἔχωμεν, ἔχ
 ἵνα ἀρμονίας καὶ Φωνῆς συνιῶμεν· καὶ ὄψις καλὸν, ἵνα

quem veritati operam dare, quem otuari debere dicis, nisi vir
 prudens et sapiens? Quid ergo? num in naui qui optime gu-
 bernat, locum suum aliis cedit, qui minime possunt? aut im-
 perator exercitus imperium suum tradit iis, qui imperare ne-
 sciunt? Praeterea, non possum videre, quid omnino minus
 cum gloria ac dignitate sit coniunctum, quam ut veritatem
 aliquis cognoscat, sterilemque in animo suo thesaurum iner-
 tem, atque infoecundum colligat, qui neque ipsi, neque
 alii cuiquam prodesse possit: ni forte auditus pulcher videtur
 tibi, ut audias tantum, non ut concentum aliquem percipias,
 aut

e καὶ ὁ στρατηγὸς ἐξίσταται] Le-
 gendum, ὁ στρατηγικὸς, *peritius*
ducendi exercitum: de iis enim
 agitur, qui *periri* sunt artis ali-
 cuius: ut in praecedenti exem-
 plo non dixit ὁ κυβερνήτης, sed
 ὁ κυβερνητικώτατος, (Superla-
 tium pro Positio, more
 Maximi vsitatissimo) *nauem gu-*
bernandi peritissimus. sic *δημιου-*
ργικὸς, et *λατρικὸς* alibi. Paulo
 ante, pro τῆς αὐτῆς ἔδρας, scri-
 bendum αὐτῆ. Notanda quo-
 que vox ἀναρχοτάτοις, *regendi*
imperitissimis: quam significa-
 tionem Adiectivi ἀναρχος raro
 inuentam puto: et suspicor
 Maximum scripsisse ἀναρχικωτά-
 τοις, Mox, pro μηδὲν αὐτῆ

ὀνήσασθαι, iterum scribendum
 αὐτῆ. M.

f μηδὲν [αὐτῆ ὀνήσασθαι] μέ-
 λλοντα,] Leg. μηδὲν [αὐτῆς ὀνή-
 σασθαι] μέλλοντα. Sic et Har-
 leian. nisi quod ὀνήσασθαι reprae-
 sentet. Legi queat μηδὲν αὐ-
 τῶν ὀνήσασθαι μέλλοντα. Licet enim
 μέλλειν γράψαι, similiaque bar-
 barismis accenseant magistri,
 tamen aoristis id verbum συν-
 τάττεται. Vide cl. Stanleium
 ad Aeschyli Prom. Vinc. v. 626.
 Quoniam vero subiungit [ὠφε-
 λήσειν] ἑτέροις, verius est, ut scri-
 pserit noster, μηδὲν [αὐτῆν ὀνή-
 σεῖν] μέλλοντα, vel propius ad
 receptam lectionem, μηδὲν [αὐ-
 τῆ ὀνήσεσθαι] μέλλοντα.

ἔχωμεν, ἔχ' ἵνα ἴδωμεν τὸ τῆς ἡλίου Φῶς· καὶ ὁ πλεῖστος
καλὸν, καὶν ἔχη τις αὐτὸν κατορούζας ἐν γῆ, θησαυ-
ρὸν ἀργόν.

5'. Συνελόντι δ' εἰπεῖν, τίς ὄνησις τῆς εἰδέναί, εἰς
ἅπερ συντελεῖ τὸ εἰδέναί 8; τίς χρεία ἰατρῶ τῆς τέχνης,
μὴ υἰγιάζοντι κατὰ τὴν τέχνην; τίς χρεία Φειδία τῆς
τέχνης, μὴ προσιδέντι αὐτὴν τῶ ἐλέφαντι καὶ τῶ
χρυσῶ; Σοφὸς ἦν δὴ πᾶ καὶ ὁ Νέσωρ· ἀλλὰ ὄρω τὰ
τῆς σοφίας ἔργα, σωτηρίαν στρατοπέδου, εἰρήνην πό-
λεως, παίδων πειθῶ, δῆμα ἀρετίν. Σοφὸς ἦν ὁ Ὀδυσ-

aut vocem; aut visus, vt videas tantum, non vt solis lumen
aspicias; aut diuitiae, licet apud aliquem sine vlllo vsu in
terra iaceant defossae.

6. Eodem modo scientiae, ne singula commemorem,
quis vsus esse potest, nisi ea agamus, in quibus prodest scien-
tia? quid enim medico cum scientia, nisi ex praescripto eius
recte valeat? quid Phidiae cum arte sua, nisi ebori eam ad-
moueat et auro? Sapiens introducit ab Homero Nestor; vi-
deo tamen effectum illius sapientiae, conseruationem, dico,
exercitus, pacem reipublicae, liberorum obsequium, populi
virtutem.

Sectio 5'.

8 εἰς ἅπερ συντελεῖ τὸ εἰδέναί;]
Ante voces hasce Dan. Hein-
sius excidisse putat μὴ ποιῶντα.
Locus sane vitiatu est, sed alio
modo sanandus videtur. Har-
leian. μὴ εἰς ἅπερ. Lego, εἰ
μὴ εἰς [ἔργα] συντελεῖ τὸ εἰδέναί.

Ibid. τίς ὄνησις τῆς εἰδέναί εἰς
ἅπερ συντελεῖ τὸ εἰδέναί;] Ita scri-
bendum, sublata distinctione
post τῆς εἰδέναί, quae doctiff. Edi-
tores fefellit. quatenam vtilitas
sciendi ad quae vtilis est scien-
tia? id est, sciendi solum, sine
praxi. quisnam vsus Hippo-

cratis scientiae in Medicina,
si nullum vnquam sanauisset
Hippocrates? Vox μόνον subin-
telligenda est post τῆς εἰδέναί
quae ellipsis frequentissima est.
exemplum habes in hac ipsa
fectione: ἦν σοφὸς ὁ Ἡρακλῆς,
ἀλλ' ἔχ' αὐτῶ σοφός· id est, αὐτῶ
μόνον, vel μόνον, non sibi solum
sapiens. in S. Literis saepe oc-
currit. vide 1 Cor. VII. 4.
ἢ γυνή (μόνη) τῆ ἰδίου σώματος etc.
et statim, καὶ ὁ ἀνήρ (μόνος) τῆ
ἰδίου σώματος etc. vide et 2 Cor.
VII. 12. vbi iterum bis subin-
telligenda est. M.

6 Πολλῶν

σεύς· ἄλλ' ὄρω τὰ ἔργα, τῆτο μὲν ἐν γῆ, τῆτο δὲ ἐν θαλάτῃη

Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἡ ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω,
ἀγνύμενος ἦν τε ψυχὴν, καὶ νόσον ἑταίρων.

Καὶ πρὸς τῆτοις ἔτι ἦν σοφὸς ὁ Ἡρακλῆς· ἀλλὰ ἔχ
αὐτῷ σοφός, ἀλλὰ ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θαλάτταν
ἡ σοφία ἔτεινεν ἰ. Οὗτος ὁ θηρίων καθάρτης, ἔτος
ὁ τυράννων σωφρονιστής, ὁ δαλείας ἐλευθερωτής, ὁ ἐλευ-
θερίας νομοθέτης, ὁ δικαιοσύνης βεβαιωτής, εὐρετής
νόμων, ἀληθευτής λόγων, κατορθωτής ἔργων. Εἰ δὲ
ἠθέλεν ὁ Ἡρακλῆς ἐπαναχωρήσας κατ' ἡσυχίαν βίειν,
καὶ σχολὴν ἄγειν, καὶ διώκειν σοφίαν ἀπράγμονα, ἦν
ἀν δῆπερ ἀνθ' Ἡρακλέους σοφιστής, καὶ εἰς αὐτὸν ἐτόλ-
μησεν εἰπεῖν παῖδα Δίος. Οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς σχολὴν ἄγει
ἡ γὰρ ἀν ἐπαύσατο καὶ ἔρανός περιφερόμενος, καὶ γῆ
τρέφουσα, καὶ ποταμοὶ ῥέοντες, καὶ δεχομένη θα-
λάττα^κ, καὶ ὄρεα ἀμείβουσα, καὶ Μοῖραι διαλαγχά-

virtutem. Sapiens Vlyffes; sed opera eius video, terra
marique getta:

Muliorum mores populorum vidit, et vrbes,

Ipse suam seruans animam, reditumque suorum.

Sapiens et Hercules erat; non sibi tamen, sed vt per terras
omnes, omnia et maria, sapientiam diffunderet suam. Hic
enim ille est, qui tot feras sustulit, tyrannos in officio conti-
nuit, seruientibus libertatem peperit, liberis leges tulit, iu-
stitiam confirmavit, statuta sancit, qui denique veritatem in
verbis, in agendo regiam secutus est viam. Quod si procul
a societate hominum vitam ducere, si otiosam sequi maluisset
Hercules sapientiam; pro Hercule reuera sophista fuisset, nec
quisquam eum Iouis filium dicere ausus esset. Quia nec ipse
Iupiter otietur: nam cum eo et moueri coelum, et nutrire
terra, et fluere fluvii, et aquae in mare labi, et vices suas
mutare anni tempestates desinerent; nec Parcae denique
munus

ἡ πολλῶν δ' ἀνθρώπων] Odyss. [ἡ σοφία ἔτεινεν.] Sic Reg. et
A. 3, 5- Harleian. vulgo τὴν σοφίαν

ἰ ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θαλάτταν ἔτεινε.

Cc 5

k καὶ

νῆσαι, καὶ μῦσαι ἄδυσαι· ἐπαύσαντο δ' ἂν καὶ αἱ
ἀνθρώπων ἀρεταί, καὶ ζώων σωτηρία, καὶ καρπῶν
γενέσεις, καὶ τὸ πᾶν τῆτο αὐθις ἂν περὶ αὐτῶ
σφαλλόμενον συνεχύθη καὶ συνεταράχθη. Ἀλλ' ἡ Διὸς
πραγματεία ἄτρυτος ἔσα, καὶ διηνεκής, καὶ ἀκόιμητος,
καὶ μηδέποτε ἀπαγορεύσασα, μηδὲ ἐπαναχωρῆσα τῆ ἐαυ-
τῆς ἔργα, ἀέναον χορηγεῖ τὴν σωτηρίαν τοῖς ἔσιν. Οὕτω
καὶ βασιλέων τοῖς ἀγαθοῖς, καὶ Διὶ ὁμοίοις, παραι-
νεῖ δὲ ὄνειράτων Ζεὺς·

Οὐ χρεὶ παννύχιον^m εὔδειν βεβληφόρον ἄνδρα,
ὧι λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε.

munus sortiri suum, nec Musae canere pergerent; cessaret
et virtus hominum, et vita reliquorum animalium, et fructuum
foecunditas; totum denique uniuersum hoc in se abire denuo,
et confundi inciperet. Nunc vero administratio Iouis inde-
fessa, perpetua, ac vigilantissima cum sit, nec unquam defi-
ciat, aut ab opere suo recedat, perpetuae quoque conserva-
tionis rebus creatis causa est. Hoc est, cur bonos reges Ioui-
que quam simillimos moneat in somnis Iupiter:

*Turpe viro totam prudenti stertere noctem,
Cui populi commissa salus, et munera tanta.*

7. Haec

k καὶ δεχομένη θάλαττα,] Mihi
videtur Maximus scripsisse δια-
χομένη· quod de mari recte et
proprie dicitur. Clem. Alexan-
drinus *Strom.* V. p. 599. C. ex
Heraclito: Θάλασσα ΔΙΑΧΕΕ-
ΤΑΙ, καὶ μετρίεται εἰς τὸν αὐτὸν
λόγον etc. quod ἀναχεῖσθαι vo-
cat noster *Diff.* X. 8. vnde ἀνα-
χύσεις θαλάττης, XXXII. 1.
quemadmodum Latini *diffundī*,
de eodem: vide Ouid. *Metam.*
I. 36. Si de fluviorum *rece-
ptione* locutus fuisset Noster,
dixisset potius, καὶ δεχομένη αὐ-
τὴ θάλαττα. M.

l καὶ τὸ πᾶν τῆτο αὐθις ἂν]
Lego, καὶ τὸ πᾶν τῆτο αὐθις
αὐθις etc. Vide ad *Differtat.*
XXV. 1.

Ibid. αὐθις ἂν περὶ αὐτῶ]
Praecessit ἂν in hac ipsa sen-
tentia, neque opus erat, vt re-
peteretur. vnde lego αὐθις αὐθις,
vt *Differt.* XXV. init. XXIII. 2.
XXIV. 5. XXXIV. 2. et innu-
meris in locis. Et ita *Daui-
sius.* M.

m οὐ χρεὶ παννύχιον] *Iliad.*
B'. 24.

Sectio

ζ'. Πρὸς ταῦτα ἀπιδῶν ^η ὁ Φιλόσοφος, μὴ τὸν Δία μιμείσθω, μὴ τὸν Ἡρακλέα, μὴ τὰς ἀγαθὰς βασιλεῖς, μὴ τὰς ἀρχοντας· ἀλλὰ βιάτω βίον ἀνδρὸς ἐν ἐρημίᾳ γεννηθέντος, μονώτην βίον, ἐκ ἀγελαστικόν, Κυκλώπειον βίον, ἐκ ἀνθρώπινον. Ἀλλὰ καὶ τέτοις ἔφερε μὲν ἡ γῆ πυρρὰς, καὶ κριθὰς,

οὔτε φυτεύσιν ^ο χερσὶν φυτὸν, ἔτ' ἀρώσιν
ἀλλὰ θεμιτεύει ἕκαστος ^ρ ὅμως καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἐπαντάπασιν ἀπραγμάτων ἦν. Τὸ δὲ ὄλον, ἀπραγμοσύνη τίνος ἄλλῃ εἴη ^q, πλὴν νεκρῶ; Εἰ μὲν ἔν τὸ πρᾶτ[τ]ειν ἐρημον ἦν ἀρετῆς, καλῶς εἶχε, διώκοντας τὴν ἀρετὴν, ἀπολείπεσθαι αὐτῶ· εἰ δ' ἔστιν ἀνθρώπῃ ἀρετὴ ἐ λόγος, ἀλλ' ἔργον, καὶ πράξις ἐν κοινῶνι, καὶ χρεῖσις βίᾳ πολιτικῇ, διωκτέον ταῦτα, μεθ' ὧν ἂν τις καὶ τὴν ἀρετὴν λάβοι.

Τὴν μὲν γὰρ κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι,

7. Haec cum videat philosophus, nec Iouem tamen, nec Herculem, nec reges bonos imitabitur; sed vitam potius hominis in solitudine nati, desertam, a societate alienam, ducet, vitam Cycloperum, non hominum. His tamen ipsis cum terra, ut poeta ait, triticum ferret, hordeumque,

Cum nemo sereret, curuoque instaret aratro;
nihilominus singuli uxoribus suis et liberis leges dictabant, nec nihil erat, quod agerent. Nihil enim omnino agere, cui conueniat, nisi mortuo? Quod si actio cum virtute coniuncta non esset, praestaret virtutem sequi, actionem omittere; at si contra virtus non in verbis, sed in opere atque in actione, quae societatem respicit humanam, et in civilis vsu vitae consistit, haec potissimum sequenda sunt, cum quibus ipsa quoque virtus haberi possit.

Nam cuius homini vitium sese oggeret ultro,

vt

Sectio ζ'.

^η Πρὸς ταῦτα ἀπιδῶν] Ita

recte Mfs. vulgo ἐπιδῶν.

^ο οὔτε φυτεύσιν] Odyss. ι'. 108.

108.

^ρ θεμιτεύει ἕκαστος] Respicit ad Odyss. ι'. 114.

^q τίνος ἄλλῃ εἴη] Vulgo τίνος [ἀν] ἄλλῃ εἴη. Sed istam voculam non agnoscunt codices.

^τ ὁ βοιω.

ὁ Βοιωτίος ποιητῆς ἴ λέγει.

Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῖτα θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν.

Καλός γε ὁ ἀγωνιστῆς ἡμῖν ἀνιδρωτὶ σεφανεῖσθαι ἐθέλων.

ἢ. Ἀλλὰ τῷ προσαπτομένῳ πραγμάτων κίνδυνος ἔπεται, καὶ ζημία, καὶ ἐπιβλαή, καὶ φθόνοι, καὶ φυγαί, καὶ θάνατοι, καὶ ἀτιμία. Φέρε ἔν, εἰ καὶ τῷ κυβερνήτῃ ὁ λογισμὸς ἕτος ἦν, ὅτι τὸ πλεῖν ἐπισφαλές, κινδύνων μετὸν, καὶ πόνων, καὶ πολλῶν τῶ ἀδήλων, καὶ χειμῶνων, καὶ πνευμάτων. Φέρε, εἰ καὶ τῷ στρατηγῷ τοῖστος λογισμὸς ἦν, ὅτι ἀδῆλοι μὲν αἱ τῶ πολέμου τύχη, τὸ δὲ σφαλερὸν ἐπ' ἀμφοῖν ἴσον, ἐν ποσὶ δὴ ὁ κίνδυνος, καὶ ὁ θάνατος πλησίον. τί τοίνυν ἐκάλυεν ἐκ τῶν τῶν λογισμῶν ἀπλαν μὲν εἶναι τὴν θάλατταν, ἐλευθερίας δὲ μηδὲ ὄναρ ὁ μετέχειν τῶν πολλῶν ἴ ἀπορία στρατηγῶν, τὸν δὲ ζύμπαντα βίον εἶναι μηδὲν σκωλήκων

ut Boeotius poeta ait; at

Virtutem posuere Dei sudore parandam.

Nisi quis athleticam laudet, qui ante sudorem coronam postulet.

8. Atqui, dices, eum, qui in reipublicae administratione versatur, periculum sequitur, damna, insidiae, invidia, exilium, mors, et infamia. Quid si cogitare eodem modo gubernator incipiat, infidam esse, plenamque periculorum, navigationem, et laborum; multa esse incerta in ea, tempestatem undique imminere, et ventos? quid si cogitare idem imperator incipiat, ambiguos esse belli exitus, periculum aequum utrique, discrimina maxima esse in proximo, vicinam mortem? haec, si illi cogitent, quicquamne obstabit, quo minus nemo in mare nauiget; libertatem suam, ne per somnium quidem, imperatorum penuria vulgus tueatur;

omnes

ἴ ὁ βοιωτίος ποιητῆς] Hesiodus, cuius hi sunt versus Op. et Dier. 287. 289.

Stephani dat ἐλευθερίας δὲ ὄναρ. Sed μηδὲ suppleri debere recte vidit eruditus ille vir.

Sectionis ἢ.

ὁ ἐλευθερίας δὲ [μηδὲ] ὄναρ] Ita codex uterque. Heinsius edidit ἔδδ' ὄναρ. Editio vero

ἴ μετέχειν τῶν πολλῶν] Praeferrem τῶν πολιτῶν, ciues: et paullo ante, pro ἐν ποσὶ ΔΗ, scribendum videtur ΔΕ. vide praecedentia. M.

α εἶλετο

διαφέροντα, δειλόν, καὶ ἀργόν, καὶ ἐπτηχότα; Σαρ-
 δαναπάλα μοι βίον λέγεις, Ἐπικύρου μοι βίον λέγεις.
 Ἀντιθῶμεν αὐτοῖς, Κῦρον μὲν Σαρδαναπάλῳ, τὸν Πέρ-
 σην τῷ Ἀσσυρίῳ, ὃς ἐξὸν αὐτῷ σχολὴν ἄγειν, καὶ καθ'
 ἡσυχίαν βίῃν, εἴλετο ἐλευθερεῖν τὸ Περσῶν γένος^u,
 πονῶν, καὶ στρατευόμενος, καὶ διψῶν, καὶ λιμῶτων, καὶ
 μὴ ἀνείς τὸν κάματον, μήτε νύκτωρ, μήτε μεθ' ἡμέραν.
 Ἀντίθεος καὶ Ἐπικύρῳ πολλὰς, Ἑλληνι Ἑλληνας· ἐκ μὲν
 Ἀκαδημίας Πλάτωνα^x, ἐκ δὲ στρατοπέδου Ξενοφῶντα,
 ἐκ δὲ τῆς Πόντου Διογένην.

9. Οὐκᾶν ὁ μὲν ὑπὲρ ἀνδρὸς φίλου, Φυγάδος γ καὶ
 πένητος, μεγάλη καὶ ἰσχυρᾶ τυραννίδι ἀντετάξατο,
 γῆν πολλὴν βαδίζων, καὶ πελάγη περαιῶμενος, καὶ

omnes denique vitam, lumbricis similem, timidam inertem-
 que inter metus transigant? Sardanapali vitam dicis, Epicuri
 vitam narras. Opponamus his alios, Sardanapalo quidem
 Cyrum, Persam Assyrio, qui cum otiose posset tranquilleque
 viuere, laborare tamen maluit; expeditiones suscipere, sitire
 saepe, saepe esurire, nec ullis aut noctu, aut interdum, absti-
 nere molestiis. Oppone et Epicuro alios multos, Graeco
 Graecos; ex academia Platonem, e castris Xenophontem,
 e Ponto Diogenem.

9. Plato unius amici pauperis causa, qui in exilium con-
 iectus erat, cum tanta tyranni congressus est potentia, ter-
 ram nullam, nullum mare peragrarare dubitauit; non iram
 tyranni,

^u εἴλετο ἐλευθερεῖν τὸ Περσῶν
 γένος.] Vide sis Herodotum I.
 125. seq. et Iustinum I. 6.

^x ἐπὶ μὲν Ἀκαδημίας, Πλάτω-
 να.] Ita erat in priori Edit. unde
 conieceram, ἀπὸ, vel ἐκ, pro
 ἐπὶ. Vltimum iam verius esse
 video. M.

Sectio 9.

γ ὁ μὲν ὑπὲρ ἀνδρὸς φίλου, φυ-
 γάδος.] Plato Dionis causa haec

agebat. Historiam late refert
 Plutarchus in Dione, pag. 959.
 seq. Vide sis Tzetzen Chil.
 V. 174. Philostratum Vit.
 Apoll. VII. 1. et Laertium III.
 21. At tertius Platonis in Si-
 ciliam aduentus fugientem Dio-
 nem, impetrata a Dionysio ve-
 nia, patriae suae reddidit, si fides
 Apuleio de Habit. Doctr. Pla-
 ton. p. 571.

* [ἐξῆν]

ἀπεχθανόμενος τῷ τυράννῳ, καὶ ἐκπίπτων, καὶ κινδου-
νεύων, ἵνα μὴ προδῶ τὸ Φιλοσοφίας ἥθος· ἐξῆν δὲ πρὸς
αὐτῷ ἐν Ἀκαδημίᾳ θεωρεῖν, καὶ ἀληθείας ἐμπίπλασθαι.
Ξενοφῶντα δὲ καλεῖ μὲν Πρόξενος, παραπέμπει δὲ
ὁ Ἀπόλλων ^a, συνεκπέμπει δὲ ὁ Σωκράτης ἐκ τῆς πολ-
λῆς σχολῆς, καὶ θεωρίας, ἐπὶ στρατείαν, καὶ στρατη-
γίαν, καὶ σωτηρίαν Ἑλλήνων μυριάδων ^b. Τὰ δὲ Διογέ-
νης τί χρὴ λέγειν; ὃς ἀφόμενος τῆς αὐτῆς σχολῆς περιήει

tyranni, aut exilium, non pericula vlla metuit, vt vel tan-
tillum praeter philosophi officium faceret: cum tamen in aca-
demia sua contemplari, et veritatis studio sese explere posset.
Xenophontem ex longo otio, rerumque contemplatione, ad
militiam, munusque imperatorium, et conseruanda tot Grae-
corum millia, vocat Proxenus, emittit Apollo, et cum Apol-
line Socrates. Nam de instituto Diogenis quid' necesse est
dicere, qui relicto otio suo vicinas gentes adiit, non segnis,
mehercu-

z [ἐξῆν] δὲ πρ] Sic Reg. et
Harl. nec opus est, vt cum Hein-
fio scribamus ἐξόν. Vulgo δὲ πρ.
Vide Budaeum Comm. Ling.
Gr. p. 789.

a καλεῖ μὲν Πρόξενος, παρα-
πέμπει δὲ [ὁ] Ἀπόλλων,] Vulgo
deest articulus, quem Mss. re-
praesentant. Noster autem re-
spicit ad Xenoph. περὶ κύριου
Ἀναβάσεως lib. III. cap. I. 4. seq.

Ibid. παραπέμπει δὲ ὁ Ἀπόλλων,]
Mallet προπέμπει, emittit, scil.
oraculo illi dato: de quo vide
Diog. Laërtium in Vit. Xeno-
phont. et Ipsum lib. III. Ἀνα-
βάσ. Aristides Panath. p. 114.
ἔτις ἤδη διεκόσμη, καὶ προέπεμπεν,
ἡγεμόνας τε ἐκάτοισ ἐφισῆσα etc.
ita legendum pro προπέμπειν.
inde *propempticon*, carmen, quo
prosequimur amicū peregre
proficiscentem. vide Statium

Praefat. lib. III. Sylvarum. M.

b Ἑλλήνων [μυριάδων.] Sic recte
codices, vulgo μυριάδων.

Ibid. σωτηρίαν Ἑλλήνων μυριά-
δων] Correxeam μυριάδων, ex no-
tissima Historia Xenophontis,
et loco Nostri Dist. V. 6. ἀλλ'
ἐπεὶ πόλεμος ἐν θαλάττης ἦλθε,
καὶ ἙΛΛΗΝΕΣ ΜΥΡΙΑΔΟΙ, etc.
Sed occupauerunt Mss. quod
et fecerunt in duabus sequen-
tibus parui momenti Coniectu-
ris, εἰδ' εαυτῆς, pro εἰδὲ αὐτῆς, et
ὅτι ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ, pro, ὅτι
μὲν etc. Caeterum hi Ἑλληνες
μύριοι, quos in Graeciam reduxit
Xenophon, vocantur, sine vlllo
additamento, οἱ μύριοι, per ex-
cellentiam, apud Nazianzenum
Stelit. II. p. m. 90. et alios.
vnde exclamatio ista Antonii,
ὦ μύριοι, apud Plutarchum in
vita eius, p. 937. M.

c ὄντιν

ἐπισκοπῶν τὰ τῶν πλησίον, ἐκ ἀργῶς ἔδὲ ἡμελημένος
ἐπισάτης· ἀλλὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα ἐκείνον,

ὄντινα μὲν^ε βασιλῆα, καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
τόνδ' ἀγανῶις ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παρασάς.
ὄν δ' αὖ δῆμα τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι,
τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν·

ἀλλ' ἔδ' ἑαυτῷ ἀπείχετο^δ, ἀλλ' ἐκόλαζε, καὶ παρεί-
χεν αὐτῷ πράγματα,

αὐτόν μιν^ε πληγῆσιν ἀεικελίησι δαμάσσας,
σπείρα κάκ' ἀμφ' ὄμοισι βαλῶν.

ι. Ἐῷ λέγειν, ὅτι ὁ μὲν ἀγαθὸς^ε ἀνὴρ πράττων,
καὶ μὴ ἐπαναχωρῶν, μηδὲ ἐξισάμενος τοῖς μοχθηροῖς,
ἑαυτὸν ἀν σώζοι, καὶ τὰς ἄλλας ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέποι·
ἐπαναχωρῶν δὲ, καὶ δεικνὺς τὰ νῶτα, θρασύτητος

mehercules, aut ignavus morum inspector: verum qualis
Vlyffes ille,

*Qualemcunque virum regum de stirpe videres,
Lenibus hunc verbis adstans rezinebar euntem;
Quem vero e populo clamantem, et vana mouentem,
Hunc sceptro percussit:*

adeo ut nec ipse sibi parceret, verum a se ipse poenas, cum
necesse esset, exigeret, multasque ipse sibi exhiberet molestias;

*Sese etiam crebro percussit verberibus multo,
Iniecitque humeris pannosum fortis amictum.*

10. Ut illud praetermittam, posse virum bonum, si in
agendo perseveret, nec retro eat, aut improbis cedat, et sa-
lutis sibi auctorem esse, et alios quoque in meliorem viam
reducere; contra si cedat, tergumque ostendat, temeritatem,
insolen-

^ε ὄντινα μὲν] Iliad. β'. 188.
198.

^δ ἔδ' ἑαυτῷ ἀπείχετο,] Sic
optime Reg. vulgo ἔδὲ αὐτῷ,
vnde Stephanus ἔδὲ αὐτῷ.

^ε αὐτόν μιν] Reg. et Har-

leian. αὐτόν μιν. Vide Odyff.
δ'. 244. et Aelianum V. H.
III. 20.

Seção 1.

^ε ὅτι [ὁ] μὲν ἀγαθός] Vulgo
deest articulus, quem nos ex
Reg. et Harleian. addidimus.

^g πᾶν

μὲν καὶ ἀπειροκαλίας καὶ τόλμης τὸ μοχθηρὸν πᾶν ἀπέπλησε γ, τὸ δὲ ἑαυτῷ προίεται.

Ποῖ Φεύγεις ^h μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὡς, ἐν ὁμίλῳ; Μένε, καὶ ἴσασο, καὶ ἀνέχεσ τῶν βλημάτων, καὶ μηδὲν ἐκπλαγῆς· δειλὸν τὸ τῶν πολεμίων στρατόπεδον, κενὰ τὰ βλήματα, ἐπιόντα σε εἶδεις δέξεται, Φεύγοντα πάντες βαλῶσιν, ὡς τὸν Αἴαντα οἱ Τρῶες ⁱ, ὡς τὸν Σωκράτην Ἀθηναῖοι ^k ἔβαλον, καὶ ἐκ ἀπέσχοντο αὐτῷ, πρὶν κατέβαλον. Πῶς ἂν ἔν τις βιώη ἀσφαλῶς ἐν μέσοις ἂν τοῖς πολεμίοις; εἰδὲν γὰρ πολεμιώτερον ἀνδρὸς ἀρετῇ μοχθηρίας ἀμφιλαφεῖς. Συνυποσαλεῖς, Φησὶν ὁ Σωκράτης ^l, ὑπὸ τειχίον, τῆς ἄλλης ὄρω ζάλῃ

insolentiamque, atque audaciam improbis addi, propriam vero salutem prodi:

Quo fugis, ut timidus, verso inter proelia tergo?

Mane, confiste, perfer ictus, timere caue: imbellis est hostium exercitus, ictus irriti: ultro si hostem petas, nemo impetum sustinebit tuum: si fugias, omnes unum hoc petent caput; sicut Aiacem Troiani, sicut Socratem Athenienses, qui non prius desierunt, quam solo virum allisissent. Quomodo ergo secure aliquis in medio vitet hostium; cum praesertim nihil sit infestius virtuti hominum, quam improbitatis undique circumfusae copia? In arcem me recepi, ait Socrates, unde reliquos iactari, et palantes ire video. Ostende nobis arcem aliquam

g πᾶν ἀπέπλησε.] Vulgo πᾶν ἀνέπλησε. Codices πᾶν [ἂν] ἀπέπλησε. Vox autem media repetitioni postremarum prioris vocis literarum videtur ortum debere.

h Ποῖ Φεύγεις] Πῇ Φεύγεις II. 94.

i τὸν Αἴαντα οἱ Τρῶες.] Respicit ad Iliad. Δ'. 543. seq.

k τὸν Σωκράτην Ἀθηναῖοι.] Sic Reg. et Harleian. non οἱ Ἀθηναῖοι, ut vulgo.

l Συνυποσαλεῖς, φησὶν ὁ Σωκρά-

της, ὑπὸ τειχίον.] Sic Reg. et Harleian. vulgo ὑπὸ τὸ τειχίον. Plato de Rep. lib. VI. p. 474. C. Οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτῷ καὶ ζάλῃ ὑπὸ πνεύματος φερομένῃ, ὑπὸ τειχίον ὑποσᾶς, ὄρω τῆς ἄλλης καταπιμπλαμένης ἀνομίας, ἀγαπᾷ, εἴ πῃ αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίων ἔργων, τὸν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν etc. Ad hunc locum, nisi fallor, Maximus respexit.

Ibid. Συνυποσαλεῖς, φησὶν ὁ Σωκράτης, etc. Sumtum ex sexto de

καὶ ἀμηχανία κυκλωμένους. Δείξον, ὦ Σώκρατες, ἀσφαλές τειχίον, ἔνθα εἶας ὑπερόψομαι τῶν βλημάτων· εἰ δέ μοι τοιοῦτον τειχίον λέγῃς, ὦ^m καὶ σὺ ὑπεσάλῃς, ὄρω τὰ βλήματα; Ἄνύτῃς πολλῆς, μελίτῃς πολλῆς· ἀλώσιμον τὸ τειχίον.

aliquam tutam, o Socrates, in qua ictus possimus aduersariorum contemnere: nam si qualis ea est, in quam temet ipse recepisti, talem mihi quoque ostendas, video vnde peti possim; video Anytos multos, multos Melitos: expugnari potest hoc munimentum.

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Β'.

Ὅτι ὁ θεωρητικὸς βίος ἀμείνων τῆ πρακτικῆ.

Ἄλλ' εἰ μὲν δίκην ἐφεύγομεν, ἠχθόμεθα ἂν τῷ δικασῆ μὴ παρέχοντι ἐκατέρω ἐκ τῆς ἴσης τὴν ἀπολογία, ἀλλ' εἰκότι τυράννω μᾶλλον ἢ δικασῆ. Ἐπεὶ δὲ ἡ μὲν ἐν δικαστηρίοις ψῆφος καὶ τύχη ἐξω τῆ κατὰ φιλοσοφίαν ἡδῆς καὶ τρόπῃ, κατήγορος δὲ λόγος λόγῃ,

DISSERT. XXII.

Vitam contemplatiuam actiuæ præferendam esse.

Si coram iudice nos accusaret aliquis, grauius feremus, si non ex aequo vtrique nostrum agendi potestatem iudex faceret, sed tyrannum imitaretur potius. Cum autem calculi iudiciorum et fortunæ longe a philosophica ratione absint; hoc tamen

de *Repub.* p. m. 38. οἷον ἐν χειρῶν κωνιστῆ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένῃ, ὑπὸ τειχίον ὑπεσάλῃς, ὄρων τῆς ἄλλῃς καταπιμπλάμενης ἀνομίας, etc. vnde videbis quantam libertatem in citandis et accommodandis Veterum locis sibi sumpsit Maximus. non enim hæc de seipso dicit Socrates, sed de quouis inge-

nii philosophici viro. Hunc locum Platonis a Cl. *Dauisio* adductum iam video. M.

m τοιοῦτον τειχίον λέγῃς ὦ] Pro οἷω: nisi potius ita scribendum. alterum enim rarissimi vsus esse puto. τοιοῦτον vero sumi potest pro τῆτο· et tunc recte habebit ὦ. M.